

Guzganul de cetate și cel de câmp

Gheorghe Asachi

Dinioare un guzgan,
Políticos cetățean,
Pre guzganul de câmpie
L-au poftit la prânz să vie,
Că nu tot mereu lăcuste,
Ce mai bun ospăț să guste
Pe vărgat, frumos covor
Așternut-au masa lor;
Las să judece oricine
Cât li-au fost atunci de bine

De confeturi și de pui
Fărmăturile adună,
Însă până a fi sătui
Deodată ușa sună;
Asta-i umple-atât de frică
Încât pofta li să strică
Cetățeanul sprintenel
Scapă, ș-altul după el

Iată tropotu-ncetează
Și guzganii iar s-așează.
Cetățeanul, mângâiat,
La țăranul speriat
Zice: En apucă, frate,
Să mai roadem la bucate!
Dar acest-au zis: Destul
De astă masă eu-s sătul,
Vino mâne tu afară
De-i gusta ospăț de țară.

Tupilat într-un ungher,
Nu am masă de boieri,
Nime însă ca aice
N-a veni ca să ni-o strice,
Și de fărmături sărace
Îndopa-ne-vom în pace.
Eu te las cu sănătate,
Eu voi șegi cu frica-n spate,
Nici mai delicată masă
Care-apoi pe nări să-mi iasă!